



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Кзз 165/2026**  
**24.02.2026. године**  
**Београд**

### **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедност јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ивана Гвозденца, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 851/24 од 02.04.2024. године и Кж3-6/25 од 03.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2026. године, једногласно је донео

### **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Гвозденца, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 851/24 од 02.04.2024. године и Кж3-6/25 од 03.11.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

### **Образложење**

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 508/2018 од 01.10.2024. године окривљени АА ослобођен је оптужбе на основу члана 423. тачка 2) Законика о кривичном поступку да је извршио кривично дело тешко дело против безбедност јавног саобраћаја из члана 297. став 4. Кривичног законика у вези кривичног дела угрожаваће јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и на основу члана 265. став 1. Законика о кривичном поступку одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 851/24 од 02.04.2024. године, усвојена је жалба Основног јавног тужилаштва у Новом Саду и пресуда Основног суда у Новом Саду К 508/2018 од 01.10.2024. године је преиначена тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног АА огласио кривим да је извршио кривично дело тешко

дело против безбедност јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осудио га на казну затвора у трајању од 1 године и истовремено одредио да ће се казна извршити у просторијама у којима окривљени станује без примене мере електронског надзора, с тим да просторије у којима станује окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора изврши у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 године и исти је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж3-6/25 од 03.11.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 851/24 од 02.04.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних осуђујућих пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Гвозденац, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати на поновно одлучивање Апелационом суду у Новом Саду или да побијане пресуде преиначи тако да окривљеног, на основу одредбе члана 423. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, ослободи од оптужбе.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним одлукама учињена повреда објективног идентитета оптужбе, с обзиром да је Апелациони суд у Новом Саду извршио измену оптужног акта, тако што је уместо бланкетне норме из одредбе члана 47. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, унео бланкетну норму из одредбе члана 47. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и тиме повредио објективни идентитет оптужбе и учинио повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Овако изнете наводе браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване, а како су исте већ биле предмет оцене Апелационог суда у Новом Саду у одлуци Кж3-6/25 од 03.11.2025. године, с обзиром да је те наводе бранилац истицао у поднетој жалби на другостепену пресуду, о чему је суд на страни 3. пасус 2, 3, 4. и 5.

образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге, које овај суд прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним одлукама учињена повреда кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако означене повреде бранилац наводи да је суд погрешно применио одредбе Закона о безбедности саобраћаја на путевима услед непримењивања Правилника о саобраћајној сигнализацији, који је важио у тренутку саобраћајне несреће 2018. године, те на основу сопствених чињеничних закључака извлачи закључак о постојању потребе примене Правилника о саобраћајној сигнализацији, чиме суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник**  
**Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија**  
**Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправака**  
**Заменик управитеља писарнице**  
**Миланка Ранковић**